

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Ing. J. F.**, zastoupen Mgr. Antonínem Novákem, advokátem se sídlem Olomouc, tř. Kosmonautů 989/8, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 1191/40a, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2011, č. j. KUOK 122121/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 12. 2014, č. j. 22 A 28/2012 – 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Magistrátu města Olomouce, odboru životního prostředí, ze dne 8. 8. 2011, č. j. SMOI/ŽP/55/14519/2010/Zv, byla žalobci (dále „stěžovatel“) uložena povinnost odstranit do 31. 12. 2011 stavbu „*Olomouc – Řepčín, malá vodní elektrárna na levém břehu toku Střední Morava u jezu v ř. km 5,6 – stavebník Ing. J. F.*“ (dále také „stavba“, případně „MVE“). Stěžovatel se bránil odvoláním, na jehož základě žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 12. 2011, čj. KUOK 122121/2011 prvoinstanční rozhodnutí změnil co do lhůty, v níž má být stavba odstraněna, a ve zbytku jej potvrdil. Důvodem k odstranění stavby byl zásadně rozpor její realizace se stavebním povolením, respektive s předloženou projektovou dokumentací, a dále nedostatky v dodržování bezpečnostních předpisů a technických norem.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel správní žalobou, v níž vznesl celou řadu námitek proti průběhu správního řízení i závěrům správních orgánů. Lze shrnout, že nesouhlasil s tvrzením o rozporu s projektovou dokumentací, o nedostatečné kvalitě použitých materiálů a o nesprávnosti stavebních postupů. Několik znaleckých posudků, které byly v dané věci vyhotoveny, odmítl s tím, že vycházely z neúplných podkladů a nereflktují jím předložený posudek a výpočty statika. V řízení před soudem namítl nezákonnou změnu v obsazení senátu, čímž mohlo být negativně zasaženo do práva na zákonného soudce.

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě

Rozsudkem ze dne 9. 12. 2014, č. j. 22 A 28/2012 – 70, Krajský soud v Ostravě (dále „krajský soud“) podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) správní žalobu zamítl.

Krajský soud se nejprve zabýval otázkou změny v obsazení rozhodujícího senátu. Uvedl, že věc byla v souladu s rozvrhem práce přidělena oddělení 22 A, do něhož je zařazeno celkem sedm soudců, přičemž o rozdělení věcí mezi jednotlivé členy tohoto oddělení rozhoduje řídící předseda. Je-li věc do příslušného oddělení přidělena, stávají se zákonnými soudci všichni soudci, kteří jsou do něj dle rozvrhu práce zařazeni. Podle krajského soudu to znamená, že věc může být projednána v senátě složeném z kteréhokoli předsedy a soudců náležejících do příslušného oddělení. Proběhne-li navíc ve věci více jednání, je právo na zákonného soudce zachováno i tehdy, změní-li se složení senátu tak, že se v něm vystřídají různí soudci zařazení do téhož soudního oddělení. Uvedenou námitku proto soud neuznal.

V další části se krajský soud zabýval samotnou problematikou odstranění stavby. Podrobně zrekapituloval celý průběh správního řízení, jehož kořeny sahají až do roku 1987 a následně se detailně zabýval jednotlivými námitkami stěžovatele. Krajský soud zdůraznil, že důvodem k odstranění stavby je rozpor stavby se stavebním povolením. Připustil problémy provázející správní řízení, ale odmítl, že by ve věci rozhodovaly podjaté úřední osoby. O námitkách podjatosti bylo buď řádně rozhodnuto, nebo se netýkaly osob, které na napadeném rozhodnutí participovaly. Dále se krajský soud věnoval projektové dokumentaci a odkázal na posudky, které jí hodnotí velmi kriticky (např. posudek společnosti AQUATIS a.s. a posudek doc. Ing. Františka Čiháka, CSc.). Pokud se týká provedených změn, zjistil krajský soud, že projektová dokumentace obsahuje celou řadu poznámek, které správními orgány nebyly nikdy schváleny. Stěžovatelova tvrzení, že byly jednotlivé změny s úřady projednávány, měl proto soud za neprokázaná. Krajský soud zmínil i dílčí nesprávnosti v postupu správních orgánů. Nepřihlížel například k znaleckému posudku Ing. M. Kořenka, který nebyl znalcem v příslušném oboru, a kriticky se vyjádřil rovněž k délce správního řízení. Přesto však poznamenal, že tyto vady nemohly nezákonnost rozhodnutí způsobit.

Následně se krajský soud zabýval rozporem stavby se stavebním povolením. Za stěžejný problém přitom považoval chybné provedení výztuže u nosných konstrukcí. Ty jsou dle znaleckých posudků vyztuženy místo armovacím železem pásy plechových výlisků, což je v rozporu s technickými normami. Dalším rozporem je změna profilu

odpadního kanálu, který je obdélníkového tvaru místo navrhovaného kruhového. Stavba je navíc prováděna amatérským způsobem, betony jsou pórovité a nezabezpečují vodotěsnost stěn. Krajský soud upozornil, že se prakticky všichni znalci shodli v nutnosti stavbu odstranit. Poukázal rovněž na závaznost norem ČSN, které nebyly v průběhu stavby dodrženy, a odmítl výklad stěžovatele, že postačovalo provedené změny pouze zaznamenávat a následně o nich informovat při kolaudaci stavby.

K znaleckému posudku Ing. Krále krajský soud poznamenal, že se zabývá toliko povahou jednotlivých závad z hlediska jejich odstranitelnosti a nikoli otázkou, zda se jedná o změny provedené v rozporu se stavebním povolením.

Krajský soud souhrnně konstatoval, že dosud provedená část stavby je v rozporu se stavebním povolením. Stěžovatel měl stavbu realizovat v souladu s projektovou dokumentací, ale odchytil se od ní a změny s příslušnými orgány nekonzultoval. Za zásadní považoval krajský soud změny v železobetonových konstrukcích, které mohou ohrožovat samotnou statiku stavby. S ohledem na tato zjištění byl postup správních orgánů aprobevován.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 20. 1. 2015 napadá stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s.

Nejprve vznáší námitku proti složení senátu, který ve věci rozhodoval. Má za to, že sestavování senátu naznačené krajským soudem je ponecháno na libovůli vedoucího soudního oddělení 22 A, což je v rozporu s principem zákonného soudce. Soudní funkcionář tak může zcela libovolně sestavovat soudní senáty a v průběhu řízení je měnit. Stěžovatel takový postup považuje za svévolný a netransparentní.

K samotné problematice odstranění stavby uvádí, že některé závěry soudu nemají oporu ve spisech. Dle stěžovatele nebylo v řízení vyvráceno stanovisko Ing. J. H. podpořené vyjádřením Ing. M. O., týkající se statiky dané stavby. Stejně tak posudek Ing. Krále na statickém výpočtu neshledal žádné vady. Naopak za nesprávné považuje ostatní znalecké posudky, které nejsou žádným výpočtem statiky podloženy a věc nehodnotí komplexně. Znaleckému posudku doc. Čiháka konkrétně vytýká, že vztlak vody hodnotil při výšce vodního sloupce 2,85 m, avšak reálně může být výška vodního sloupce v kašně a odpadním kanálu maximálně 1,4 m. Domnívá se, že i pro výšku vodního sloupce 2,85 m uvažovanou pro spád turbíny je dostačující tloušťka použité základové desky a její materiál. Navíc nebylo vzato do úvahy, že v kašně budou umístěna vyztužující žebra, která budou snižovat ohybový moment stěn kašny, základů i zatížení základové desky. Dle stěžovatele se nabízí rovněž možnost posílení stěn a případně celé zabetonování savky planým betonem. Za chybu pokládá stěžovatel také nepředvolání projektanta Ing. H. k výsledku.

K otázce rozporu se stavebním povolením stěžovatel uvádí, že v povolení nejsou specifikovány žádné technické normy týkající se betonů a železobetonů. Požadována navíc byla zjednodušená projektová dokumentace, která neobsahuje armovací výkresy. Ty jsou řešeny až v prováděcím projektu. Dle stěžovatele proto nelze rozpor se stavebním

povolením odvíjet od armovacích výkresů. Podotýká, že malé vodní elektrárny do výkonu 35 kW byly v dané době považovány za stavby jednoduché, u nichž se jistá míra svépomoci předpokládala, přičemž projektová dokumentace odpovídala tehdejším požadavkům. Upozorňuje rovněž na průtahy v průběhu celého správního řízení. Stěžovatel také uvádí, že jakékoli změny stavby předem projednával s Ing. O. K., odpovědným pracovníkem správního orgánu, který je vždy schválil a neprotestoval ani při prohlídce stavby. Změny byly navíc zakresleny do projektové dokumentace uložené na Okresním národním výboru v Olomouci. Nikde také není určeno, že by povolení změny muselo být písemné. Pro správné posouzení je podle stěžovatele zásadní vyřešit otázku, zda jsou závady na stavbě odstranitelné či nikoli. Tuto otázku přitom explicitně řeší jen posudek Ing. Krále ve prospěch zachování stavby.

V závěru stěžovatel upozornil na dlouhodobě šikanózní a protiprávní přístup správních orgánů a navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti stručně vyjádřil. Uvedl, že se kasační námitky kryjí s žalobní argumentací, a odkázal proto na svá rozhodnutí a vyjádření ke správní žalobě.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost obsahuje celou řadu více či méně souvisejících námitek, z nichž se převážná část dotýká hodnocení skutkových okolností a znaleckých posudků. Ačkoli jsou v kasační stížnosti označeny důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., naplňuje tato část stěžovatelovy argumentace pouze důvody uvedené pod písm. b) a c) tohoto ustanovení.

S ohledem na systematiku kasačního přezkumu se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval otázkou zmatečnosti řízení před soudem, která měla spočívat v nesprávném obsazení soudu [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Je tomu tak proto, že dospěl-li by zdejší soud k závěru, že krajský soud rozhodoval v nesprávném obsazení, musel by být napadený rozsudek zrušen bez ohledu na další kasační námitky.

Ze spisu krajského soudu vyplynulo, že v průběhu řízení skutečně došlo ke změně v obsazení senátu. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě rozhodoval senát složený z předsedkyně JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a

Mgr. Jiřího Gottwalda. Rozhodnutí ve věci samé ale přijal senát složený z předsedy Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Moniky Javorové a Mgr. Barbory Berkové. Nejvyšší správní soud nahlédl do rozvrhu práce krajského soudu pro rok 2014 a zjistil, že v oddělení 22 A je zařazeno celkem sedm soudců, včetně JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Barbory Berkové, přičemž řídícím předsedou je Mgr. Jiří Gottwald a zastupující předsedkyní JUDr. Monika Javorová.

Nejvyšší správní soud v souladu s Ústavním soudem vychází z úvahy, že ústavní zásada, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, zakotvená v článku 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, je jedním z pilířů práva na spravedlivý proces, obecně zakotveného v článku 36 Listiny. K vyústěním zásady práva na zákonného soudce přitom patří i předvídatelnost a transparentnost obsazení soudu na základě rozvrhu práce (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 200/98, popřípadě rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2009, č. j. 4 As 2/2009 - 107). Platí rovněž, že právo na zákonného soudce účastníků by mělo být respektováno ve všech fázích řízení, avšak k tomu, aby jeho porušení mělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, musí zásah do uvedeného práva dosáhnout určité intenzity (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 Afs 21/2011 - 109). Je rovněž nepochybné, že právo na zákonného soudce prostupuje celou soudní soustavou napříč jednotlivými soudními větvemi (civilní, trestní, správní).

V nyní projednávaném případě je zřejmé, že rozhodovali soudci, kteří jsou v souladu s rozvrhem práce začleněni do soudního oddělení 22 A, kam věc podle rozvrhu práce napadla. Otázkou zůstává, zda bylo v souladu s právem na zákonného soudce, že se v průběhu řízení změnilo obsazení senátu, přestože se tak stalo v rámci jednoho soudního oddělení.

Obdobnou problematikou se v nedávné době zabýval Nejvyšší soud, jehož rozhodnutí se sice vztahuje k odvolacímu stupni krajského soudu rozhodujícího v civilní věci, ale vzhledem k univerzální působnosti práva na zákonného soudce, jsou jeho závěry použitelné i pro nyní posuzovanou věc. Nejvyšší soud konkrétně uvedl, že „[v] odvolacím řízení vedeném před krajským soudem jedná a rozhoduje senát (srov. § 36a odst.3 o.s.ř.), složený z předsedy senátu a dvou dalších soudců [srov. § 31 odst. 2 písm. b) zákona o soudech a soudcích]. Počet soudců (tvorících v odvolacím řízení senát, tedy, řečeno jinak, počet soudců, z nichž se vytváří pro rozhodnutí ve sporu nebo jiné právní věci u odvolacího soudu senát), kteří mají působit v soudním oddělení, popřípadě kteří mají v soudním oddělení zastupovat soudce, jež nemohou věc z důvodu nepřítomnosti nebo vyloučení anebo z jiných důvodů stanovených zákonem projednat a rozhodnout, není v ustanovení § 42 odst.1 písm. a) a d) zákona o soudech a soudcích předepsán, neboť se řídí především potřebou zajištění řádného výkonu soudnictví u odvolacího soudu; znamená to, že v jednotlivých soudních odděleních může u odvolacího soudu působit v zájmu zajištění řádného chodu odvolacího soudu i více soudců, než kolik jich vyžaduje (kolik je jich nejméně třeba ke) složení senátu podle ustanovení § 31 odst.2 písm. b) zákona o soudech a soudcích v jednotlivých sporech nebo jiných právních věcech. V případě, že v soudním oddělení působí u odvolacího soudu čtyři (nebo více) předsedů senátu a jiných soudců, jsou ve vztahu ke sporům nebo jiným právním věcem, které do něho byly (způsobem stanoveným v rozvrhu práce) přiděleny, všichni tito soudci příslušnými ("zákonnými") soudci; případnou změnou rozvrhu práce nebo rozvrhem práce pro příští kalendářní rok nesmí (ve vztahu k

věcem, které byly do té doby přiděleny do soudního oddělení) být, pokud je to možné, dotčeno zařazení soudců do jednotlivých soudních oddělení, ledaže by ve věci nebyl učiněn žádný úkon nebo by došlo ke zřízení nového soudního oddělení nebo jeho zrušení. Jednotlivá právní věc proto může být projednána a rozhodnuta v (tříčlenném) senátě složeném z předsedy senátu a soudců, kteří působí v příslušném soudním oddělení; proběhne-li ve sporu nebo jiné právní věci více jednání (roků), je projednána a rozhodnuta příslušnými ("zákonnými") soudci i - za podmínek uvedených v ustanovení § 119 odst.3 o.s.ř. - tehdy, tvoří-li senát při jednotlivých jednáních (rocích) jiní soudci, jestliže působí (podle rozvrhu práce) v tomtéž soudním oddělení" (viz usnesení Nejvyššího soudu 28. 5. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2048/2013). Uvedenou argumentaci lze shrnout tak, že meritorní rozhodnutí soudu není postiženo zmatečností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., byla-li věc projednána a rozhodnuta v soudním oddělení, do něhož patří podle rozvrhu práce, a byl-li senát při projednání a rozhodnutí věci složen z předsedy senátu a soudců, kteří do něj byli zařazení v souladu s rozvrhem práce. V nyní projednávané věci tyto podmínky obsazení soudu beze zbytku splňuje.

Nedůvodné jsou v tomto ohledu i námitky, že je senát složen netransparentně a svévolně. Stěžovatel měl od zahájení řízení možnost seznámit se s osobami soudců, kteří budou jeho věc rozhodovat, a v souladu s § 8 odst. 5 s. ř. s. případně namítnout jejich podjatost. Záruky, aby ve věci nerozhodoval podjatý soudce, tedy rozhodně byly dány. Žádný zásah do práv účastníků tudíž nemohl být sestavením senátu podle platného rozvrhu práce způsoben. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že věc rozhodl soud ve správném složení a o zmatečné řízení se jednat nemohlo.

Následně se zdejší soud zabýval meritem posuzované věci. Za klíčovou lze přitom označit otázku, zda existovaly důvody pro odstranění stavby dle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, účinného v době zahájení řízení (dále jen „stavební zákon“). Zdejší soud se musel vypořádat především s tvrzením stěžovatele, že se stavba od projektové dokumentace, respektive od stavebního povolení, neodchýlila. Vycházel přitom z rozhodnutí ze dne 20. 6. 1990, kterým byla stavba povolena, předložené projektové dokumentace a jednotlivých znaleckých posudků.

Rozhodnutí o povolení stavby bylo vydáno s několika podstatnými podmínkami. Stavba musela být provedena dle projektové dokumentace, přičemž jakékoli změny mohly být provedeny pouze s předchozím povolením příslušného úřadu. Dále bylo nezbytné dodržovat bezpečnostní předpisy a technické normy týkající se výstavby. Projektová dokumentace měla být v průběhu výstavby doplňována tak, aby její výsledná podoba odpovídala skutečnému provedení. Správní orgány i krajský soud našly několik pochybení, díky nimž dospěly k závěru, že dosud postavená část stavby je v rozporu se stavebním povolením. Jednalo se především o chybné provedení výztuží v základových (nosných) konstrukcích. Místo užití standardních armovacích želez totiž byly k vyztužení betonové směsi použity plechové výlisky neodpovídající českým technologickým normám. V rozporu se stavebním povolením byla rovněž konstrukce odpadního kanálu. Zatímco dle projektové dokumentace měl mít průřez odpadního kanálu kruhový tvar, v reálu je naznačován tvar obdélníkový, aniž by se k této změně nacházela příslušná dokumentace. Konečně třetím rozporům se stavebním povolením bylo celkové provádění stavby, které je na amatérské úrovni bez požadovaného zabezpečení, a neodpovídá tudíž standardním požadavkům.

Nejvyšší správní soud ověřil, že se uvedené závěry opírají o podkladový materiál založený ve správním spise. Jedná se především o znalecký posudek společnosti VODNÍ DÍLA – TECHNICKOBEZPEČNOSTNÍ DOHLED, a.s., a znalecké posudky Ing. Jana Šintáka, doc. Ing. Františka Čiháka, CSc. Napadená rozhodnutí vycházejí rovněž z odborného posouzení společností AQUATIS a.s. a VODNÍ DÍLA – TBD a.s. Všechny uvedené posudky dospěly k prakticky shodnému závěru o nutnosti odstranění stavby. Shodují se rovněž v důvodech pro tento postup. Z jejich obsahu je přitom zřejmé, že se jedná o posudky komplexní a přesvědčivé, které vycházely z dostupných podkladů. Nejvyšší správní soud pokládá vyjmenované posudky za dostatečně kvalitní, obsahující celou řadu odborných závěrů. Nelze se ztotožnit s námitkou stěžovatele, že posudky vycházejí z exaktně neověřených údajů a na rozdíl od závěrů projektanta nejsou podloženy statickým výpočtem. Je totiž nutné si uvědomit, že úkolem znalců nebylo provést statické výpočty, ale vyjádřit se k okolnostem důležitým pro rozhodnutí o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Není rovněž možné přehlédnout, že dle posudku doc. Čiháka neodpovídá ani statický výpočet projektanta všem náležitostem a příslušným normám ČSN. Znalci podrobně popsali, které technické normy nebyly při stavbě dodrženy a v čem spočívá odklon od projektové dokumentace. Právě nedodržení standardizovaných postupů při výstavbě a nekompatibilita realizace s projektovou dokumentací přitom byly důvody pro odstranění stavby.

Mnoho kasačních námitek se opírá o obsah projektové dokumentace a znalecký posudek Ing. Františka Krále. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že znalci označili projektovou dokumentaci za nedostatečnou a nekvalitní, přesto však se jedná o dokumentaci, na jejímž základě bylo stavební povolení vydáno, a je tudíž nezbytné z ní vycházet. O to víc je ale nutné trvat na dodržení všech postupů a technologických řešení, které následná dokumentace obsahuje, popřípadě které jsou zahrnuty ve standardizovaných normách pro výstavbu. Jak vyplývá z jednotlivých znaleckých posudků, neodpovídá dosud realizovaná stavba ani nekvalitně provedené projektové dokumentaci. Konkrétně se jedná o jiný profil odvodního kanálu a nerespektování armovacích výkresů. Ostatně sám stěžovatel nezpochybňuje, že nosné konstrukce nebyly vyztuženy armovacími železy, nýbrž jiným materiálem. Pokud jde o znalecký posudek Ing. Krále, ten byl vydán za účelem posouzení statiky rozestavěné stavby a znalec se dále zabýval povahou jednotlivých závad z hlediska jejich odstranitelnosti. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že se posudek primárně nevěnoval důvodu k odstranění stavby. Aby se jednalo o relevantní posudek, musel by se znalec vyjádřit k otázce, zda je dosud realizovaná stavba v souladu se stavebním povolením. Tím se ovšem daný znalec vůbec nezabýval. Jeho závěry jsou tak pro posouzení stěžejní otázky prakticky nepoužitelné.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkami, které se týkají statiky dosud realizované stavby, byť nepřehlédl, že tato problematika není pro posouzení dané věci zásadní. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že především nedodržování příslušných norem a postupu v armování budovaného díla MVE mohlo negativním způsobem ovlivnit statiku stavby. Zatímco bylo o odstranění stavby rozhodnuto podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, zaměřuje se stěžovatel na okolnosti, které by měly svůj význam v případě, kdy by měla být stavba odstraněna podle písm. a) tohoto ustanovení. Námitky

se tak mýjeji s důvody napadeného rozhodnutí. Nelze také přehlédnout, že mnohé návrhy stěžovatele se nacházejí čistě v rovině hypotetické – např. vyjádření, že „*soud nevzal v úvahu možnost případného posílení stěn nebo celé zabetonování savky planým betonem*“. Taková tvrzení nemohou mít ani ambici zpochybnit kvalitně odůvodněné závěry znalců i správních orgánů, vycházející z reálně zjištěného skutkového stavu.

Stěžovatel dále argumentoval, že předložená projektová dokumentace odpovídá požadavkům na zjednodušenou projektovou dokumentaci i tehdejšími předpisy vztahujícím se k projektové přípravě MVE. Explicitně přitom odkazoval na vyhlášku č. 5/1987 Sb., o dokumentaci staveb, vyhlášku č. 155/1980 Sb., a směrnici FMTIR č. 8 z 28. 6. 1982.

Nejvyšší správní soud zjistil, že zjednodušenou projektovou dokumentaci specifikuje pouze ustanovení § 4 odst. 6 vyhlášky č. 5/1987 Sb. Tato vyhláška byla ovšem zrušena dnem 5. 3. 1990 a v době vydání stavebního povolení (20. 6. 1990) z ní tak nebylo možné vycházet. Pokud jde o zcela obecný odkaz stěžovatele na vyhlášku č. 155/1980 Sb., lze poznamenat, že se jedná o předpis, kterým byla novelizována vyhláška č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebním řádu. Vzhledem k tomu, že se posledně uvedený prováděcí předpis vztahuje k celému průběhu stavebního řízení a neobsahuje žádné specifické postupy pro malé vodní elektrárny, nemá stěžovatelova argumentace žádnou větší relevanci. Podobné je to s odkazem na směrnici FMTIR, která se týká typizace ve výstavbě. Obecně lze k typizaci poznamenat, že se jedná o doporučení sloužící k podpoře a správné aplikaci příslušných norem za pomoci konkrétních případů. Využitelné jsou tyto příklady především jako vzory řešení, popřípadě typové projekty, avšak vždy při zohlednění konkrétních podmínek a místních poměrů. Typizační příklady striktně dodržují technologické postupy a jsou vypracovány v souladu s ČSN (srov. § 1 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 95/1977 Sb., o typizaci ve výstavbě). Tím spíše nelze přehlédnout, že shora uvedené znalecké posudky právě označily dosud realizovanou stavbu MVE za nekvalitní, vymykající se standardním technologickým postupům, porušujícím celou řadu technických norem. Je tedy zřejmé, že předmětná stavba nemůže typizovaným vzorům odpovídat. Ostatně stěžovatel ani blíže neuvádí, z jakých typizovaných vzorů projektová dokumentace vychází. I tuto skupinu námitek proto pokládá Nejvyšší správní soud za nedůvodnou.

Nakonec se zdejší soud zabýval tvrzením, že změny v projektové dokumentaci byly konzultovány s příslušnou úřední osobou. Touto problematikou se krajský soud podrobně zabýval na straně 17 napadeného rozsudku a jeho argumentaci není co vytknout. Nejvyšší správní soud tak pouze ověřil, že projektová dokumentace žádné úředně schválené změny neobsahuje. Lze proto uzavřít, že se stěžovateli nepodařilo svá tvrzení jakkoli prokázat.

Snad jen závěrem pokládá Nejvyšší správní soud za vhodné vyjádřit se k namítané délce správního řízení. Zdejšímu soudu nepřisluší úvahy, nakolik se na výsledné délce tohoto řízení projeví, že stavební povolení bylo vydáno v době závrtných politických a společenských změn na počátku devadesátých let minulého století. Tato specifická skutečnost jistě nemůže být kladena k tíži stěžovatele a přehlédnout nelze ani to, že i jeho procesní pasivita nepochybně přispěla ke značným prodlevám řízení. Ačkoli nelze vyloučit, že délka řízení, z něhož vzešlo napadené správní rozhodnutí, mohla narušit

stěžovatelovu důvěru ve správné a zákonné rozhodování správních orgánů, podstatné je, že žádná nezákonnost nebyla v řízení před soudy zjištěna a jak už správně podotkl krajský soud, samotná délka řízení nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

S ohledem na všechny výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádná z námitek kasační stížnosti neobstojí. Zdejší soud proto kasační stížnost zamítl dle § 110 odst. 1, věta druhá s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, u kterého však nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2015

JUDr. Jaroslav
Vlašín
předseda senátu